

Arrest

nr. 294 753 van 27 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 29 september 2021 en verzoekt op 30 september 2021 om internationale bescherming. Op 23 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep Igbo te behoren. U verklaarde geboren te zijn in de stad Umunede, in Delta State, op 20 oktober 1974, in Nigeria. Wanneer u ongeveer veertien jaar oud was, ging u bij familieleden in de stad Onitsha wonen, in Anambra State. U maakte er de middelbare school af. In het jaar 1995 ging u naar de stad Bauchi, in Bauchi State. U wilde er aan de verpleegsterschool beginnen, maar u werd niet toegelaten. U ging daarom bij uw oom S. in zijn restaurant in Bauchi werken. In het jaar 1999 keerde u terug naar Onitsha en begon er uw eigen restaurant. U verbleef in de stad Onitsha tot uw vertrek uit Nigeria, op 31 januari 2014.

In het jaar 2012 werd de organisatie "Indigenous People of Biafra" (IPOB) opgericht met het doel de vroegere Biafra-republiek in het zuidoosten van Nigeria te herstellen en daartoe een referendum af te dwingen. In het jaar 2013 kwam u in contact met de heer Em. die een klant was bij u en een vrijwilliger bij IPOB. Hij nam u voor de eerste keer mee naar een meeting in het IPOB-kantoor in Onitsha. Sindsdien ging u in uw restaurant flyers over IPOB uitdelen en verdere informatie geven over IPOB aan personen die er naar vroegen, zoals jongeren. In de maand augustus van het jaar 2013 werd u gearresteerd door de politie wanneer u in uw restaurant was. U werd meegenomen naar het politiekantoor, u werd er geslagen en één week opgesloten. Daarna kon u op borg vrij komen, maar u zou wel nog voor de rechtbank moeten verschijnen. U ging daarna verder met werken in uw restaurant, maar stopte met uitdelen van flyers. Eén maand later, in de maand september, kwam de politie u opnieuw zoeken in uw restaurant. U was op dat moment op de markt. Ze lieten voor u een document na in het restaurant, en ook in uw huis. Daarop ging u onderduiken bij uw vriendin J. Zij bracht u in contact met een smokkelaar die u aan een vals paspoort en Italiaans visum heeft geholpen. In de maand januari van het jaar 2014 reisde u alleen naar Italië. Een vrouw, genaamd El., wachtte u er op.

In Italië leerde u H. A.-O. kennen. In de maand maart van het jaar 2014 verhuisde u voor hem naar de stad Leuven, in België om er met hem samen te wonen. Hij zou ervoor zorgen dat u legaal in België zou kunnen verblijven. In het jaar 2015 kreeg u borstkanker. U werd in België hiervoor behandeld. Aan het einde van het jaar 2015 werd u opgesloten in het gesloten centrum van Brugge omdat u illegaal in België verbleef. Wanneer duidelijk werd dat u in behandeling was voor kanker, werd u opnieuw vrijgelaten. Niet veel later werd u opnieuw in Brugge opgesloten, deze keer voor ongeveer drie maanden. Nadat u uit Brugge werd vrijgelaten, ging u met H. in Frankrijk wonen, namelijk in de stad Lille. H. reisde naar het Verenigd Koninkrijk voor vakantie en belde u vanuit dit land met de boodschap dat hij de relatie wilde beëindigen. Daarop raadden de vrienden van H., bij wie u verbleef in Lille, u aan om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U diende op 16 december 2016 in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming. U kreeg er een negatieve beslissing en nadat u in beroep ging, werd deze beslissing bevestigd op 12 juli 2018. Op 13 maart 2020 diende u een eerste volgende verzoek in, in Frankrijk. U verkreeg er opnieuw een negatieve beslissing en uw beroep hiertegen werd verworpen op 18 mei 2020. Nadien, reisde u naar België. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 30 september 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u heeft aangegeven dat u het als post-kankerpatiënt, met diabetes en hoge bloeddruk, psychologisch moeilijk heeft en dat u in het verleden leed aan depressie (zie notities CGVS, p.3-4). Er werd met uw psychologische kwetsbaarheid rekening gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud (zie notities CGVS, p.3-4, p.7, p.11 en p.17-18). Bijgevolg kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u, bij terugkeer naar uw land van herkomst - namelijk Nigeria -, een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van uw activisme voor de organisatie IPOB, die u startte in uw land van herkomst en die u in België verderzet (zie notities CGVS, p.10-11). U vreest bij terugkeer naar Nigeria omwille van dit activisme te worden gedood (zie notities CGVS, p.22).

Er dient vooreerst opgemerkt dat er zwaarwegende kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij de manifeste tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk (dd.16/12/2016) en uw verklaringen

in België (dd.30/9/2021); en dat deze vaststellingen de algehele geloofwaardigheid van uw relaas ten stelligste ondermijnen.

Vooreerst, dient opgemerkt, dat de verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw verzoek in België absoluut niet overeenstemmen met de verklaringen die u aflegde tijdens uw interview voor de Franse asielinstanties, hetgeen enkel wijst op het feit dat u de Belgische of Franse – of beide – asielinstanties moedwillig heeft willen misleiden in verband met de problemen die u zou ondervinden bij terugkeer naar Nigeria, alsmede uw woonplaatsen en levensloop. Immers, wanneer het asioldossier uit Frankrijk in aanmerking wordt genomen, dient vastgesteld, dat u tijdens uw interview voor de Franse asielinstanties met geen woord gerept heeft over uw activisme voor de organisatie IPOB (zie asioldossier Frankrijk, in administratieve dossier, blauwe map). De vluchtmotieven die u in Frankrijk heeft aangehaald zijn dan ook **compleet verschillend** van de motieven die u aanhaalde in het kader van onderhavig verzoek. In Frankrijk vertelde u immers dat u Nigeria heeft verlaten omwille van een gedwongen huwelijk met een gewelddadig man, die ook aan hekserij deed en lid was van de cult Black Axe (zie asioldossier Frankrijk, entretien, p.4). Daarbovenop vermeldde u in Frankrijk dat u biseksueel bent (zie asioldossier Frankrijk, entretien, p.7). **Nergens** tijdens uw interview voor de Franse instanties oppert u iets over uw activisme voor IPOB of de problemen die u daardoor zou hebben gehad, noch is er enige aanwijzing in die richting terug te vinden. Slechts in het kader van uw volgend verzoek in Frankrijk (dd.13/3/2020), werpt u opeens het motief van uw activisme voor IPOB op. Bovendien, stelde u eveneens dat u actief was in een organisatie die zich verzette tegen gedwongen huwelijken in Nigeria – hetgeen u wederom absoluut niet opwerpt in België. Uw volgend verzoek in Frankrijk werd dan ook niet-ontvankelijk verklaard, en er dient op gewezen dat u in Frankrijk het motief van uw activisme voor IPOB geenszins heeft opgeworpen tijdens uw **beroepsprocedure** (arrest dd.12/7/2018), hetgeen opnieuw wijst op de zwakke geloofwaardigheid van uw verklaringen (zie dossier Frankrijk, in administratieve dossier). Uw verschoning voor deze flagrante tegenstrijdigheden is bovendien **absoluut ontoereikend**. U stelde dat door een vriend van uw ex-partner H., genaamd R., werd aangeraden om internationale bescherming te vragen in Frankrijk, maar dat hij u vertelde dat u niets over IPOB mag zeggen omdat het in Frankrijk verboden is (zie notities CGVS, p.4). U diende volgens hem te vertellen over een gedwongen huwelijk met een occultist. Gevraagd om welke redenen u niet over IPOB vertelde als uw werkelijke problemen daarmee te maken hebben, antwoordde u dat hij [R.] zei dat u zou worden gearresteerd wanneer u dat zou zeggen omdat IPOB toen problemen had met de Nigeriaanse regering. Hij zei dat het rebellen waren en omdat u bang was en niet wist wat te doen, geloofde u hem. **Het dient opgemerkt dat deze verklaringen uwentwege absoluut bij de haren getrokken zijn. Dat iemand u zou aanraden een dergelijk volslagen verschillend verhaal te vertellen voor de Franse autoriteiten, en u dit uitvoerde zonder dit – namelijk of IPOB werkelijk verboden is in Frankrijk - zelf nog eens te verifiëren, is absoluut niet geloofwaardig. Daarenboven, heeft u nog steeds een eigen verantwoordelijkheid om wél de waarheid te zeggen over uw werkelijke motieven. Echter, u legt de verantwoordelijkheid voor uw misleiding volledig bij anderen.** Deze vaststellingen klemmen des te meer omdat u zélf verklaarde dat u reeds van dag één (wanneer u in Italië was aangekomen, in het jaar 2014) de bedoeling had om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (zie notities CGVS, p.4). **Dat u opeens, ongeveer twee jaar later, niets meer zou weten over de asielprocedure in Europa, of geen interesse meer zou hebben in uw verzoek en de mogelijkheden in Frankrijk, en zo maar - zonder uzelf enige vragen te stellen - iemand die u weinig kent op zijn woord zou geloven en een verhaal van hem zou overnemen, is absoluut niet aannemelijk.** Er kan, bijgevolg, enkel worden vastgesteld dat u de Franse, Belgische of beide asielinstanties moedwillig heeft misleid betreffende uw problemen in Nigeria en zodoende wordt ernstig afbreuk gedaan aan de algehele geloofwaardigheid van uw relaas en vermeende vrees bij terugkeer. Immers, u was niet alleen tegenstrijdig over uw relaas, maar ook over uw **woonplaatsen** in Nigeria, hetgeen opnieuw wijst op de moedwillige misleiding. In Frankrijk heeft u immers verteld dat u in Delta State geboren bent, maar dat u daarna in de stad Lagos zou hebben gewoond, tot uw vertrek uit Nigeria (zie asioldossier Frankrijk, entretien, p.2). Het was in Lagos dat uw [verzonnen] asielmotieven zich zouden hebben voorgedaan (zie asioldossier Frankrijk, entretien, p.4). In tegenstelling tot wat u in Frankrijk heeft gezegd, verklaarde u voor de Belgische instanties dat u nooit in de stad Lagos heeft gewoond (zie notities CGVS, p.19). Ten overvloede, dient gesteld, dat u op dit vlak ook intern tegenstrijdig was voor de Belgische asielinstanties. Immers, tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17 november 2021, verklaarde u dat u geboren bent in de stad Umunede, maar sinds de leeftijd van veertien jaar in de stad Onitsha heeft gewoond, in Anambra State, tot uw vertrek uit Nigeria (zie Verklaring DVZ, p.6, punt 10). Wanneer u op 28 augustus 2022 opnieuw werd gehoord voor de DVZ, deze keer over uw vervolgingsfeiten, verklaarde u **plotsklaps** dat u ook nog in de noordelijke stad Bauchi heeft gewoond, tot en met het jaar 2010 en dat u aldaar ook gevisieerd werd moslimgemeenschap (zie Vragenlijst DVZ, p.3, punt 5). U verklaarde er veel discriminatie en vervolging te hebben meegemaakt, en er zelfs bijna vermoord te zijn. De aldaar

aanwezige moslinggemeenschap, zo verklaarde u eveneens, zou kerken hebben gebombardeerd, waarbij een oom van u omgekomen zou zijn. Omwille van deze reden zou u naar Onitsha verhuisd zijn. Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, oppert u plots dat u slechts 'op vakantie' was te Bauchi in het jaar 2010 (zie notities CGVS, p. 16 - 17), en uw oom en zijn familie toen het leven lieten na een aanslag in een kerk. Gezien de manifeste tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen hieromtrent, kan ook aan deze beweringen geen enkel geloof gehecht worden. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u hoe dan ook geen enkele vrees bij terugkeer formuleert omwille van deze – geenszins geloofwaardig bevonden – gebeurtenis.

Het dient dan ook opgemerkt dat het feit dat u uw activisme voor IPOB niet onmiddellijk heeft aangehaald voor de Franse asielinstanties, en er een heel ander verhaal heeft opgedist, dat op geen enkele manier verband houdt met het verhaal dat u voor de Belgische autoriteiten heeft verteld, de geloofwaardigheid van uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties – namelijk dat u reeds sinds uw verblijf in Nigeria actief was bij IPOB en aldaar werd vervolgd door de Nigeriaanse autoriteiten - ten stelligste ondergraaft. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat een persoon die vanwege ernstige motieven gevlucht is uit zijn land van herkomst, een vrees koestert bij terugkeer naar dit land, en die om die reden een verzoek tot internationale bescherming indient binnen de Europese Unie, onmiddellijk de waarheid vertelt aangaande zijn vrees bij terugkeer en zijn vluchtmotieven. Dat u dit heeft nagelaten, doet fors afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er werd hierboven reeds gesteld dat uw verschoning voor deze misleidingen absoluut niet toereikend is.

Ten tweede, dient opgemerkt, dat u uw verzoek tot internationale bescherming bijzonder laattijdig heeft ingediend bij de Belgische asielinstanties, hetgeen opnieuw afbreuk doet aan de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging in uw land van herkomst, namelijk Nigeria. Daarenboven, kunnen ook uw verklaringen aangaande de verschoning van uw laattijdige aanvraag absoluut niet als ernstig worden beschouwd. U verklaarde uit Nigeria te zijn gevlucht in de maand januari van het jaar 2014 (zie notities CGVS, p.5). U kwam in België aan in de maand maart van het jaar 2014 en ging samenwonen met uw huidige ex-partner H., in Leuven. Doch, u heeft bij aankomst in België geenszins een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Nochtans, kan redelijkerwijs worden verwacht dat iemand die daadwerkelijk bescherming nodig heeft, een verzoek zou indienen onmiddellijk na aankomst in het land van toevlucht. Echter, wanneer hierover werd gesproken tijdens het persoonlijk onderhoud, waren uw verklaringen opnieuw allesbehalve ernstig. Zo stelde u eerst dat u naar Italië was gevlucht omwille van problemen in Nigeria en dat u vanaf dag één de bedoeling had een verzoek om internationale bescherming [in Italië] in te dienen (zie notities CGVS, p.4). Omwille van H. heeft u dit niet gedaan, aangezien H. zei dat u bij hem mocht wonen en dat jullie een regularisatie [voor verblijf in België] zouden aanvragen (zie notities CGVS, p.6). Echter, houden deze verklaringen geen steek. Immers, u werd niet geregulariseerd in België, maar toch bleef u er jaren wonen zonder het indienen van een verzoek om internationale bescherming. In het jaar 2015 werd u zelfs tot twee maal toe opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge met het oog op uw terugleiden naar Nigeria (zie notities CGVS, p.6). U heeft echter opnieuw geen verzoek ingediend. Nadat u werd vrijgelaten uit het centrum in Brugge, reisde u met uw partner naar Frankrijk (zie notities CGVS, p.6). Slechts wanneer uw partner te kennen gaf dat hij jullie relatie wilde beëindigen, heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend in Frankrijk, op aanraden van de vriend van H., R. (zie notities CGVS, p.4). Dit, terwijl u in België jaren een behandeling voor borstkanker had gekregen. Het verzoek dat u in Frankrijk indiende, gebeurde in de maand december van het jaar 2016 en dus bijna drie jaar na uw aankomst in Italië. Het is absoluut niet geloofwaardig dat u, indien u een daadwerkelijke vrees zou hebben bij terugkeer naar uw land van herkomst, namelijk Nigeria, slechts drie jaar na aankomst in Europa - én na herhaaldelijk te hebben verkeerd in situaties waarin u naar Nigeria zou kunnen worden teruggeleid – een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Om die reden, kan enkel worden vastgesteld dat het heel weinig aannemelijk is dat u daadwerkelijk een vrees zou hebben bij terugkeer naar Nigeria. Uw verklaringen, namelijk dat een ander u aanraade om internationale bescherming te vragen, u die ander onmiddellijk geloofde en om die reden zijn voorgekauwd verhaal aan de Franse autoriteiten heeft verteld, getuigen van zodanig weinig ernst, dat geen geloof aan uw verklaringen kan worden gehecht. Dientengevolge, dient opgemerkt, dat u eveneens omtrent uw intenties tot het verkrijgen van een verblijfsrecht in België of Frankrijk, bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, hetgeen vanzelfsprekend opnieuw afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er kan enkel worden vastgesteld dat u bijzonder laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, namelijk wanneer u tot twee maal toe een negatieve beslissing kreeg in Frankrijk (zie administratief dossier, Frans asielsdossier).

Ten derde, naast de hierboven vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en ernstige nalatigheden, kan ook om andere redenen geen geloof worden gehecht aan de door u opgeworpen vluchtmotieven, namelijk de vervolging door de Nigeriaanse autoriteiten vanwege uw activisme voor de organisatie IPOB. Vooreerst, dient opgemerkt, dat u in het jaar 2014 **een paspoort heeft aangevraagd in de Nigeriaanse ambassade in Brussel** in het kader van uw poging tot regularisatie van uw verblijf in België (zie notities CGVS, p.12). **Echter, van iemand die verklaart te zijn gevlucht uit zijn land van herkomst omwille van vervolging door de autoriteiten van dat land, kan redelijkerwijs verwacht worden dat die, naast onmiddellijk internationale bescherming vragen bij aankomst in het toevluchtland, evenzeer de autoriteiten van het land van herkomst niet meer zou opzoeken.** Dat u in hetzelfde jaar als uw aankomst in Europa gewoonweg een paspoort gaat aanvragen bij de ambassade van Nigeria in Brussel, en dat u zonder problemen dit paspoort heeft verkregen van de Nigeriaanse autoriteiten (zie notities CGVS, p.13), wijst dan ook enkel op het feit dat u geen vrees heeft voor deze autoriteiten en dat u door de Nigeriaanse autoriteiten **geenszins wordt gezocht of vervolgd**. Daaruit volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vervolging in Nigeria, in het jaar 2013, omwille van uw activisme voor IPOB (zie notities CGVS, p.22). Wanneer u werd geconfronteerd met deze vaststellingen en u zodoende werd gevraagd om welke redenen u een paspoort gaat aanvragen bij dezelfde autoriteiten waarvan u stelde dat zij u vervolgen, bleek uw antwoord danig bij de haren getrokken. U stelde dat ze [de Nigeriaanse autoriteiten] dat niet weten omdat ze niet geconnecteerd zijn met die dingen en dat ze niets kunnen doen hier [in België] zelfs al zouden ze het weten. **Deze verklaringen zijn echter absoluut niet aannemelijk.**

Meer nog, betreft de door opgeworpen vervolgingsfeiten die zich in Nigeria hebben voorgedaan, dient opgemerkt dat **ook om andere redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen**. Zo stelde u, **ten eerste**, dat IPOB in het jaar 2012 werd opgericht (zie notities CGVS, p.24) en dat u in het jaar 2013 lid werd van de organisatie (zie notities CGVS, p.19). In hetzelfde jaar, in de maand augustus, zou u omwille van uw activiteiten voor IPOB gearresteerd en opgesloten zijn geweest (zie notities CGVS, p.22). Echter, volgens informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – is IPOB tussen het jaar 2012 en het jaar 2014 gegroeid uit een andere organisatie, genaamd Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra (MASSOB), die reeds bestond sinds de jaren negentig. De spanningen tussen de Nigeriaanse regering en IPOB liepen pas hoog op in het jaar **2015**, hetzelfde jaar waarin de voorzitter van IPOB, Nnamdi Kanu, werd gearresteerd en opgesloten (zie informatie, toegevoegd aan administratieve dossier, blauwe map). De meeste arrestaties van IPOB-leden volgden dan ook tussen de jaren 2015 en 2017. In het jaar **2017** werd IPOB pas door de Nigeriaanse overheid bestempeld als een terroristische organisatie. Dat u verklaarde dat u reeds in het jaar **2013** als activiste bij deze toentertijd nieuwe organisatie IPOB en met een danig laag profiel, namelijk als een uitdeler van flyers (zie notities CGVS, p.22), zou zijn gearresteerd omwille van uw lidmaatschap en activisme, is dan ook – deze bovenstaande objectieve informatie indachtig – **hoogst onwaarschijnlijk**. **Ten tweede**, een ander aspect van uw verhaal is even weinig waarschijnlijk: namelijk het feit dat u na uw eerste arrestatie gewoon zou zijn doorgedaan met uw activiteiten. U verklaarde immers dat u een week werd opgesloten en in de gevangenis mishandeld werd (zie notities CGVS p.22). U was zeer bang, gezien de mentale en fysieke foltering die week. U stelde dat u na uw vrijlating op borg stopte met het uitdelen van flyers en alles in het geheim deed. Voordien was uw “activisme” openlijk geweest (zie notities CGVS, p.26). **U bent echter danig vaag over uw activiteiten voor IPOB nadat u werd vrijgelaten.** Voor de DVZ had u immers verklaard dat u na uw vrijlating niet meteen bent vertrokken [uit Nigeria], maar dat u verder ging met het houden van vergaderingen, maar dan op een meer discrete wijze en in het geheim (zie Vragenlijst DVZ, p.3, punt 5). Dit deed u tot u een tweede keer door de politie werd gezocht. Terwijl u voor de DVZ duidelijk verklaarde uw activiteiten verder te hebben gezet, kwam u voor het CGVS niet verder dan de verklaringen dat u alles in het geheim deed (zie notities CGVS, p.26). Wanneer u letterlijk werd gevraagd hoe u zich gedroeg nadat u was vrijgelaten, stelde u – zeer vaag – dat u meer discreet was, en dat u het uitdelen van flyers had opgeschort. Naast het feit dat u slechts vage verklaringen hierover aflegt, kan niet worden ingezien om welke redenen u uw activiteiten überhaupt zou verder zetten – zij het in het geheim. Uw verklaringen zijn immers niet evenredig met de angst die u beweerde te hebben: u stelde immers dat u tijdens de week dat u in detentie was, werd bedreigd met de dood en dat u zeer bang was (zie notities CGVS, p.22). Dat u daarop, na uw vrijlating op voorwaarde dat u niets meer zou uitvoeren voor IPOB (zie notities CGVS, p.25), alsnog zou verdergaan met uw activiteiten, is zeer weinig aannemelijk. **Ten derde**, dient gesteld, dat u danig vaag bent over de opvolging van uw problemen. U stelde meermaals dat u zou kunnen worden vermoord bij terugkeer naar Nigeria (zie notities CGVS, p.22 en p.29), maar u kon geen enkele andere naam noemen van mensen die in dezelfde situatie als u verkeren of die reeds vermoord werden in Nigeria. U bleek van de mensen die dicht bij u stonden in het jaar 2013 ook niets meer te weten of te hebben opgezocht. Gevraagd of er nog leden zijn van IPOB die vermoord zijn sinds uw vertrek, antwoordde u – ontwijkend – dat er elke dag mensen vermoord worden en dat u op heden geen mensen

meer kent in Nigeria (zie notities CGVS, p.22). U ziet op het nieuws dat er dagelijks mannen en vrouwen worden vermoord die iets proberen te zeggen over IPOB. Gevraagd of u **zelf** mensen kent die gearresteerd of vermoord werden, antwoordde u – vaagweg – dat topleden werden gearresteerd (zie notities CGVS, p.23). Opnieuw gevraagd of u mensen kent die werden vermoord, diende u eerst lang na te denken, om daarna opnieuw danig vaag te stellen dat u op het nieuws zag dat er werd geprotesteerd op Biafra Day en dat u mensen zag vermoord worden die u niet persoonlijk kent, maar van wie u wel de ideologie volgt. **Een derde keer** gesteld dat u **zelf lid was van IPOB in Nigeria**, en gevraagd of u mensen persoonlijk kent die gearresteerd of vermoord zijn, antwoordde u uiteindelijk ontkennend en zei u dat er leiders werden gearresteerd en dat er in het buitenland protesten worden gevoerd. **Het dient dan ook opgemerkt dat, gegeven uw verklaringen, u geen enkele persoonlijke band blijkt te hebben met de IPOB-gemeenschap in Onitsha en ook de situatie op het terrein en de gevolgen van uw vertrek niet heeft opgevolgd, hetgeen enkel wijst op de weinige geloofwaardigheid van uw verklaringen te zijn vervolgd in het jaar 2013 in Nigeria.** Ten vierde, dient opgemerkt dat u **geen enkel document** heeft neergelegd in verband met uw vervolging in Nigeria. Nochtans stelde u een document of brief te hebben gekregen van de politie, dat werd achtergelaten in uw restaurant en ook in uw huis (zie notities CGVS, p.22 en p.25). U weet niet welk document het was, en of het een convocatie of arrestatiebevel was, aangezien u bent weggevlucht [uit Nigeria] (zie notities CGVS, p.25). Nochtans waren het uw nichten, die in uw huis woonden, die u hebben verteld over deze documenten (zie notities CGVS, p.26). **Dat u het niet zou interesseren om welk soort document het ging, zelfs al was u ondergedoken of had u Nigeria reeds verlaten, is weinig geloofwaardig.** Volledigheidshalve, dient opgemerkt, dat het überhaupt weinig aannemelijk is dat u bij uw eerste arrestatie ter plekke – in uw restaurant - door de politie werd gearresteerd en meegenomen (zie notities CGVS, p.22), om na uw vrijlating per convocatie te worden opgeroepen. Aangezien u zich niet heeft geïnformeerd over welk document het gaat, blijft het onduidelijk of u dan wel werd opgeroepen voor ondervraging, of dat het een arrestatiebevel betrof.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan absoluut geen geloof worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten en uw vrees bij terugkeer naar Nigeria. Dat u zo maar een paspoort zou halen bij dezelfde autoriteiten die u reeds vervolgden en waarvan u vreest dat zij u willen vermoorden, in hetzelfde jaar dat u van deze autoriteiten bent gevlucht, is gewoonweg niet aannemelijk. Daarenboven, dienen verschillende kanttekeningen geplaatst bij de door u opgeworpen vervolgingsfeiten, gezien ze danig weinig logisch blijken.

Ten slotte, betreft uw activisme voor IPOB in België, dient opgemerkt, dat dit activisme enkel kan worden teruggebracht tot een zeer summier en weinig zichtbaar activisme, dat vooral werd ontwikkeld uit opportunistische overwegingen. Zoals hierboven reeds gesteld, kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw activisme en vervolging zich reeds manifesteerden in uw land van herkomst, namelijk Nigeria. Bijgevolg, kan evenzeer geen geloof gehecht worden aan het feit dat u uw activisme in België verderzet, terwijl u reeds in Nigeria als activiste bekend bent. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke manier de Nigeriaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw vermeend activisme in België. Zeker, gezien het klaarblijkelijk gaat over weinig zichtbare activiteiten van uw kant. Immers, het lijkt enkel te gaan om het bijwonen van zoommeetings, het deelnemen aan (een) manifestatie(s) en het hebben van IPOB-materiaal, zoals een T-shirts en hoofddekseis (zie notities CGVS, p.9-10). De foto's die u naar het CGVS had meegebracht, bleken slechts over één door u bijgewoonde manifestatie te gaan, gehouden in het jaar 2022 (zie notities CGVS, p.9). Verder, stelde u ook actief te zijn op een informatief WhatsApp-platform en op facebook (zie notities CGVS, p.28). U had verschillende foto's over Biafra, zoals de foto's van de leider Kanu en zijn advocaten, van dit platform gehaald (zie notities CGVS, p.10). U zou ook graag financieel willen bijdragen, maar daar heeft u op dit moment de fondsen niet voor (zie notities CGVS, p.27). Gevraagd of u dan een **leidende rol** heeft in deze activiteiten, antwoordde u – weinig ernstig – dat u dit niet doet gezien het **niet is toegelaten**; omdat u geen financiële bijdrage levert (zie notities CGVS, p.28). U zei wel te kunnen schrijven en posten op facebook of artikels te kunnen sturen. Daarop gevraagd of het CGVS dit op facebook kan bekijken, antwoordde u opeens – uw verklaringen wijzigend - dat het op WhatsApp staat, en niet op facebook. Gevraagd of u dan screenshots heeft van deze WhatsApp-groep, bleek u deze niet te kunnen voorleggen omdat uw WhatsApp een dag eerder werd gehackt – zo verklaarde u. Dan maar gevraagd naar uw activiteiten op **facebook**, zei u opeens dat u er niet mag posten [op de IPOB-facebookpagina omdat u geen [financiële] bijdrage levert. Gevraagd naar uw privé-account op facebook, wilde u deze niet doorgeven (zie notities CGVS, p.29). **Het dient dan ook opgemerkt, dat u geen enkel tastbaar of verifieerbaar bewijs van uw activisme neerlegt of zelfs wilt doorgeven.** Dat u geen leidende rol mocht opnemen of geen activistische bijdragen mocht posten vanwege uw gebrek aan financiële middelen, is danig bij de haren getrokken. **Aldus, kan enkel worden vastgesteld dat deze verklaringen absoluut niet afdoende zijn. U blijkt enkel een weinig zichtbaar of weinig belangrijk lid van IPOB,**

en dat u gevaar zou lopen om bij een terugkeer naar Nigeria door de autoriteiten te worden gearresteerd of vervolgd, is dan ook danig weinig aannemelijk. Er kan immers niet worden gesproken van een duidelijk, expliciet politiek engagement uwentwege. En uit uw antwoorden kan enkel worden afgeleid dat uw vermeend activisme een duidelijk opportunistische component heeft, gezien u enkel foto's en gadgets hebt, maar geen enkel bewijs van een effectief engagement kan of wil voorleggen. De door u neergelegde verklaring van M. K. N. over uw betrokkenheid bij IPOB en de neergelegde lidkaart van IPOB, afgegeven in het jaar 2014, doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. Het attest (dd.5/4/2023), dat dateert van na het persoonlijk onderhoud (dd.21/2/2023) – terwijl u als sinds het jaar 2014 in België en Frankrijk verblijft –, heeft namelijk een duidelijk **gesolliciteerd karakter**, daar het enkel uw eigen verklaringen herhaalt, namelijk dat u bij terugkeer naar Nigeria in gevaar zou zijn vanwege uw deelname in manifestaties. Hierboven werd reeds geargumenteed dat u om die reden absoluut geen risico loopt bij terugkeer, vanwege uw summiere rol bij de protesten en uw weinig zichtbare engagement. De **lidkaart** draagt eveneens weinig bij, gezien het slechts bewijswaarde heeft wanneer het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen – hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien, werd de kaart uitgegeven in het jaar 2014: hetzelfde jaar waarin u een Nigeriaans paspoort ging aanvragen bij de ambassade in België (zie hierboven). Een ander duidelijke manifestatie van het opportunistische karakter van uw engagement is het feit dat u zonder twijfel een nieuw paspoort zou aanvragen bij de ambassade wanneer u het nodig zou hebben (zie notities CGVS, p.12). Het is verder niet ernstig de Nigeriaanse autoriteiten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de talrijke Nigeriaanse migranten in het buitenland die om opportunistische of persoonlijke redenen deelnemen aan dergelijke manifestaties of uitingen op sociale media; en de personen die een effectieve bedreiging vormen voor de fundamenteën van de Nigeriaanse staat.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten

is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Anambra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Anambra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

*Wat betreft het door u neergelegde Nigeriaanse **paspoort** en de Nigeriaanse **geboorteakte**, dient opgemerkt, dat deze documenten niets bijdragen. Dat u geboren ben in Nigeria en de Nigeriaanse nationaliteit heeft wordt hierboven immers niet betwist.*

*Wat betreft het door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde **foto's van manifestaties en van IPOB-leden en –opposanten**, dient opgemerkt, dat deze documenten niets afdoen aan de hierboven gedane conclusies. Dergelijke documenten hebben immers enkel bewijswaarde wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu absoluut niet het geval is. Hierboven werd reeds gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan een duidelijk, zichtbaar activisme uwentwege. Verder, stelde u zelf dat de meeste van deze foto's van een WhatsApp-platform zijn gehaald (zie notities CGVS, p.28).*

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt vooreerst dat zij het besluit van de commissaris-generaal, dat zij niet wist te overtuigen dat er in haar hoofd een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan betwist, en dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek.

Verzoekster geeft vervolgens een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Verzoekster gaat daarna in op de geloofwaardigheid van haar relaas en tracht de weigeringsmotieven, die de commissaris-generaal in dit verband in de bestreden beslissing uiteenzet, te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

"4. Verzoekster benadrukt dat zij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die haar werden gesteld. Zij verwijst hiervoor naar de verklaringen die zij heeft afgelegd doorheen haar verzoek tot internationale bescherming en in het bijzonder tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoekster om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd te toetsen aan haar persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoekster.

Verzoekster wijst op haar persoonlijke situatie, waarmee onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

Verzoekster genoot een beperkt onderwijs. Zij beëindigde mijn middelbaar onderwijs in het Queen of the rosary college. Zij wou verder studeren aan de verpleegsterschool, maar dit bleek niet mogelijk voor haar. Daarom werkte verzoekster in een restaurant om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekster diende Nigeria te verlaten op 31 januari 2014. Sindsdien keerde zij niet meer terug. Zij diende een overlevingsstrategie te ontwikkelen doorheen haar verblijf in Europa (waaronder in Italië, Frankrijk en België), waarbij vooral wordt gedacht op korte termijn. Verzoekster kampt daarnaast met ernstige medische Problemen. Reeds in 2015 werd bij haar borstkanker vastgesteld. Zij kampt tevens met diabetes en een hoge bloeddruk. Zij worstelt tevens met psychische Problemen en leed voorheen reeds aan een depressie.

Verzoekster meent dat haar persoonlijke situatie onvoldoende werd rekening gehouden bij de beoordeling van de verklaringen die zij heeft afgelegd over de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar Nigeria, met name de vrees die zij heeft voor haar leven omwille van haar activisme voor de organisatie IPOB.

De vermeende verschillen, tegenstrijdigheden of vaagheden tussen de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming, kunnen immers verklaard worden door rekening te houden met deze persoonlijke achtergrond van verzoekster. Dit geldt in het bijzonder omwille van de langdurige afwezigheid van verzoekster uit Nigeria (sinds 31 januari 2014), de overlevingsstrategie die zij ontwikkelde sindsdien en de fysieke en mentale problematiek waarmee verzoekster te kampen heeft.

In de bestreden beslissing blijkt er bijzonder weinig oog te zijn voor deze persoonlijke achtergrond van verzoekster in de beoordeling van de verklaringen die zij heeft afgelegd, doordat deze elementen enkel betrokken werden in de vraag of deze omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende in rekening werden gebracht. Ten onrechte worden deze elementen niet betrokken in de inhoudelijke beoordeling van de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd.

5. In de bestreden beslissing stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er zich belangrijke verschillen zouden voordoen tussen enkele cruciale elementen in het asielrelaas van verzoekster, met name hetgeen verzoekster uiteenzette tijdens haar verzoek tot internationale bescherming in België in vergelijking met de afgelegde verklaringen tijdens haar verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk.

De verzoekende partij moet evenwel vaststellen dat in de bestreden beslissing kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening werd gehouden met de toelichting die verzoekster heeft verschaft over deze verschillen tussen de verklaringen die zij heeft afgelegd in Frankrijk en België. Over de verschillende punten heen, die werden aangehaald in de bestreden beslissing, heeft verzoekster namelijk toegelicht waarom er verschillen kunnen optreden tussen de verklaringen die zij heeft afgelegd doorheen de tijd in België en Frankrijk.

Bovendien kan er niet zonder meer worden gesproken over "tegenstrijdigheden", waartoe geconcludeerd wordt in de bestreden beslissing.

Het staat namelijk vast dat de gebeurtenissen waarover verzoekster werd ondervraagd reeds lang geleden hebben plaatsgevonden toen zij nog in Nigeria verbleef en wat er zich nadien heeft afgespeeld. Verzoekster verliet Nigeria reeds op 31 januari 2014. Voor verzoekster is dit (bijzonder) lang geleden, temeer omdat zij sindsdien genoodzaakt is om van dag tot dag te leven. Zij verloor hierdoor het zicht over haar verleden.

Door de verstreken tijdsperiode, is het bovendien niet onaannemelijk dat er zich verschillen kunnen voordoen in de herinneringen die verzoekster heeft over haar période toen zij in Nigeria verbleef. De herinneringen van verzoekster zijn immers onderhevig aan vervaging, waardoor er verschillen kunnen ontstaan.

Dit geldt in casu des te meer omdat er ook een ruime tijdsperiode zit tussen het moment waarom verzoekster een onderhoud had met de Franse asielinstanties en het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Opnieuw zijn er verschillende jaren verstreken. Het is daarom opnieuw aannemelijk dat er verschillen kunnen optreden door de verstreken tijdsperiode.

Daarnaast benadrukt verzoekster dat zij over de essentiële zaken, met name de precieze redenen waarom zij een vrees heeft bij een terugkeer naar Nigeria, weldegelijk de belangrijkste zaken heeft

toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan hierom niet worden bijgetreden.

6. In de bestreden beslissing stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verzoekster zich pas laattijdig heeft gewend tot de autoriteiten tot het zoeken van bescherming en dat verzoekster eveneens laattijdig een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoekster wil benadrukken dat zij geen hulp heeft gezocht bij de Nigeriaanse autoriteiten omwille van het gebrek aan een noemenswaardige (adequate) bescherming die geboden wordt in Nigeria met betrekking tot de feiten waarvan zij slachtoffer werd. Verzoekster heeft dit toegelicht tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Hierdoor kan het niet aan verzoekster worden verweten dat zij geen beroep heeft gedaan op de Nigeriaanse autoriteiten.

Verzoekster kwam, naar haar vertrek uit Nigeria omwille van de vrees die zij heeft voor de aanhangers van de Afgod, aan in de Schengenzone (Italië). Daar leerde verzoekster H. A.-O. kennen. Zij verhuisde voor hem naar België in de maand maart 2014. Beide partners hadden de intentie om te huwen. Haar partner (H. A.-O.) was voor verzoekster erg belangrijk. Zij had een groot vertrouwen in hem en genoot haar bescherming.

Verzoekster verbleef illegaal in België, maar verzoekster genoot wel de steun en bescherming van haar partner. Zij werd meermaals opgesloten in het gesloten centrum van Brugge, maar haar medische situatie verhinderde dat zij zou worden gerepatrieerd naar Nigeria. In 2015 werd bij verzoekster borstkanker vastgesteld, waarvoor zij werd behandeld. Hierdoor stelde zich geen werkelijk gevaar dat verzoekster zou worden overgebracht naar Nigeria.

Verzoekster verliet België samen met haar partner. Zij verhuisden naar Frankrijk, alwaar verzoekster op 16 december 2016 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend nadat haar relatie met H. A.-O. op de klippen liep. Verzoekster verloor hierdoor haar "beschermers", wat verzoekster ertoe noopte om de (alternatieve) bescherming te zoeken van de Franse autoriteiten.

Doordat verzoekster een manier van (over)leven vond in Europa en zij onder de bescherming viel van haar partner H. A.-O., drong er voor haar zich geen noodzaak op om ook nog een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Zij vond steun bij haar partner (voor verzoekster was hij bijzonder belangrijk) en zij stond eerder wantrouwig tegenover de overheid. Ook toen zij vertrok uit Italië en naar België toekwam, vond zij opnieuw steun (bescherming) bij haar partner. Er drong zich derhalve geen noodzaak op om ook bescherming te zoeken bij de overheid, tot op het moment dat de breuk met haar partner haar aanstuurde tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming.

Verzoekster lichtte dit toe tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij diende vervolgens ook effectief een aanvraag in, nadat zij ook de nodige informatie had verkregen vanuit haar eigen gemeenschap over de procedure tot internationale bescherming en de wijze waarop dit kon worden ingediend. Verzoekster was hiervan onvoldoende op de hoogte voordien.

De persoonlijke situatie van verzoekster maakt derhalve dat het laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming niet moet worden aanzien als een reden om de ernst van haar verzoek tot relativeren. De specifieke situatie van verzoekster spreekt deze Stelling, zoals geponeerd in de bestreden beslissing, tegen.

7. Verder kan er niet zonder meer worden gesproken over "vage" of "gebrekkige" verklaringen die verzoekster heeft afgelegd, waartoe wel werd geconcludeerd in de bestreden beslissing. Er zijn meerdere verklaringen mogelijk waarom verzoekster niet (meer) in de mogelijkheid was om uitvoerige toelichting te geven bij verschillende vragen die werden gesteld, onder meer inzake de ontstaansgeschiedenis of de werking van IPOB.

Het staat namelijk vast dat de gebeurtenissen waarover verzoekster werd ondervraagd reeds jaren geleden hebben plaatsgevonden. Door de verstreken tijdsperiode, is het niet onaannemelijk dat er zich verschillen kunnen voordoen in de herinneringen die verzoekster heeft. De herinneringen van verzoekster zijn immers onderhevig aan vervaging, waardoor er verschillen of "vaagheden" kunnen ontstaan.

Dit geldt in het bijzonder voor de details rond de werking van IPOB die werden bevraagd, zoals de precieze activiteiten die de organisaties destijds heeft uitgevoerd. Door deze verstreken tijdsperiode is het steeds moeilijker voor verzoekster om "doorleefde en gedetailleerde verklaringen" af te leggen.

Verzoekster diende bovendien Nigeria te verlaten op 31 januari 2014. Verzoekster is sindsdien niet meer teruggekeerd naar Nigeria, hetgeen een belangrijke impact heeft op zijn binding met IPOB. Haar vertrek uit Nigeria heeft een belangrijke impact op de betrokkenheid van verzoekster bij IPOB, hetgeen onvoldoende werd meegenomen in de gemaakte beoordeling.

Het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan hierom niet worden bijgetreden.

8. De verzoekende partij wijst er verder op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas."

Verzoekster stelt verder nog dat haar in ordegeschikte orde, naast de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden. Volgens haar zijn er voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Nigeria in combinatie met haar bovenvermelde situatie. Zij haalt in dit verband het volgende aan:

"Verzoekster genoot een beperkt onderwijs. Zij beëindigde mijn middelbaar onderwijs in het Queen of de rosary college. Zij wou verder studeren aan de verpleegsterschool, maar dit bleek niet mogelijk voor haar. Daarom werkte verzoekster in een restaurant om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekster diende Nigeria te verlaten op 31 januari 2014. Het ontbreekt verzoekster sindsdien aan een familiaal of sociaal netwerk om te voorzien in haar levensonderhoud, waardoor zij vreest niet meer te kunnen voorzien in haar essentiële levensbehoeften. Bovendien is verzoekster vervreemd geraakt van haar land van herkomst door een afwezigheid van meer dan 9 jaar uit haar land van herkomst. Zij verbleef sinds 2014 in Europa en bouwde haar leven alhier uit, hetgeen haaks staat op de (leef)omstandigheden in Nigeria."

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en haar in hooforde de vluchtelingenstatus en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Verzoekster maakt op 11 september 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd drie medische attesten.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Evenmin werkt verzoekster uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft zij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.5. In de mate dat verzoekster opwerpt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Nigeria te worden gedood omwille van haar activisme voor de organisatie *Indigenous People of Biafra* (hierna: IPOB), dat zij startte in haar land van herkomst en verderzette in België.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster doorheen haar verklaringen, omwille van verschillende redenen, niet aannemelijk gemaakt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Zo (I) merkt de commissaris-generaal op dat er zwaarwegende kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij de manifeste tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoekster aflegde in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk en de verklaringen die ze aflegde voor de Belgische asielinstanties, en dat deze vaststellingen de algehele geloofwaardigheid van haar relaas ten stelligste ondermijnen. Vooreerst (i) merkt de commissaris-generaal op dat de verklaringen die zij heeft afgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in België absoluut niet overeenstemmen met de verklaringen die zij aflegde ten overstaan van de Franse asielinstanties wat betreft de vluchtmotieven, hetgeen enkel wijst op het feit dat zij de Belgische of Franse – of beide – asielinstanties moedwillig heeft willen misleiden in dit verband. Bovendien (ii) is de verschoning die verzoekster voor deze tegenstrijdigheden tracht op te werpen, met name dat een vriend haar aanraadt dat ze een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk moest indienen, maar dat ze haar problemen omwille van haar activisme voor IPOB er beter niet kon vermelden, absoluut ontoereikend. Verder (iii) zijn verzoeksters verklaringen voor de Belgische en Franse asielinstanties over haar woonplaatsen in Nigeria ook tegenstrijdig, hetgeen opnieuw wijst op een moedwillige misleiding. Voorts (II) diende verzoekster haar verzoek om internationale bescherming bijzonder laat in bij de Belgische asielinstanties, wat verder afbreuk doet aan de ernst van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging in haar land van herkomst. Verder (III) kan ook om andere redenen geen geloof gehecht worden aan de door verzoekster opgeworpen vluchtmotieven. Zo (i) merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster in het jaar 2014 een paspoort heeft aangevraagd in de Nigeriaanse ambassade in Brussel in het kader van haar poging tot regularisatie van haar verblijf in België, terwijl van iemand die verklaart te zijn gevlucht uit het land van herkomst omwille van vervolging door de autoriteiten van dat land, redelijkerwijze kan verwacht worden dat die de autoriteiten van het land van herkomst niet meer zou opzoeken. Anderzijds (ii) kan ook om andere redenen geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen betreffende de door haar opgeworpen vervolgingsfeiten die zich in Nigeria zouden hebben voorgedaan. Ten eerste (a) is het, in het licht van de bij het administratief dossier gevoegde algemene informatie, hoogst onwaarschijnlijk dat verzoekster reeds in het jaar 2013 als activiste bij deze toentertijd “*nieuwe*” organisatie IPOB en met een danig laag profiel zou zijn gearresteerd omwille van haar lidmaatschap en activisme. Ten tweede (b) is het evenmin waarschijnlijk dat verzoekster na haar eerste arrestatie gewoon zou zijn doorgegaan met haar activiteiten, zij het niet langer openlijk, en is ze danig vaag over haar activiteiten voor IPOB nadat ze werd vrijgelaten. Ten derde (c) is zij uitermate vaag over de opvolging van haar problemen. Ten vierde (d) legt verzoekster geen enkel document voor in verband met haar vervolging in Nigeria. Daarnaast (IV) maakt de commissaris-generaal volgende opmerkingen bij verzoeksters activisme voor IPOB in België. Zo (i) blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar activisme voor IPOB in België enkel kan worden teruggebracht tot een zeer summier en weinig zichtbaar activisme, dat vooral werd ontwikkeld uit opportunistische overwegingen en is het weinig aannemelijk dat zij hierdoor bij een terugkeer gevaar zou lopen door de Nigeriaanse autoriteiten te worden gearresteerd of vervolgd, des te meer daar geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeksters activisme en vervolging zich reeds manifesteerden in haar land van herkomst, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan haar verklaring dat ze haar activisme verderzet in België, terwijl ze reeds in Nigeria als activiste bekend is. Voorts (ii) merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster geen enkel tastbaar of verifieerbaar bewijs van haar activisme voor IPOB (in België) neerlegt of zelfs wilt doorgeven. Ten slotte (V) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde, pertinente en draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. De Raad oordeelt vooreerst dat verzoekster niet gevolgd kan worden waar zij in het verzoekschrift op algemene wijze stelt dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie.

Concreet betoogt verzoekster in het verzoekschrift dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat zij beperkt onderwijs genoot, dat zij in een restaurant werkte om in haar levensonderhoud te voorzien, dat zij sinds haar vertrek uit Nigeria op 31 januari 2014 niet meer terugkeerde naar Nigeria, dat zij doorheen haar verblijf in Europa een overlevingsstrategie diende te ontwikkelen waarbij zij zich vooral focuste op de nabije toekomst, dat zij ernstige medische problemen heeft (in 2015 werd bij haar borstkanker vastgesteld, en ze kampt tevens met diabetes en een hoge bloeddruk) en dat zij tevens met psychische problemen worstelt (in het verleden leed zij aan een depressie).

Wat betreft verzoeksters bewering dat zij slechts beperkt onderwijs genoot, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster haar middelbaar onderwijs heeft afgewerkt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Verder blijkt dat verzoekster wou starten aan de verpleegsterschool te Bauchi, maar dat zij hier – om niet nader gespecificeerde redenen – niet werd toegelaten. Zelfs indien verzoekster niet zou zijn toegelaten omwille van haar intellectuele capaciteiten, staat vast dat zij wel voldoende intellectuele capaciteiten had om het middelbaar onderwijs in Nigeria tot een goed einde te brengen. Daarnaast bemerkt de Raad dat verzoekster op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aantoonde dat haar intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor haar vertrek uit het land van herkomst. De Raad wijst er voorts op dat ook van een beperkt geschoold en beperkt geletterde persoon – *quod non in casu* – redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten, zeker wat betreft de kernelementen van het asielrelaas, gezien redelijkerwijze kan verwacht worden dat een persoon van levensbepalende ervaringen, zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bovendien formuleerde noch verzoekster, noch haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin werd er melding van gemaakt dat van verzoekster in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde of andere reden(en), geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoekster niet mocht worden verwacht dat zij haar voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan haar zowel open als gesloten gestelde vragen over haar situatie en problemen. Evenmin slaagt verzoekster erin aan te tonen hoe haar beweerde beperkte scholingsgraad haar door de verwerende partij ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen kan vergoelijken.

Voorts wijst verzoekster op het gegeven dat zij in een restaurant werkte om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Uit haar verklaringen blijkt dat zij eerst in het restaurant van haar oom in Bauchi werkte en daarna tot voor haar vertrek gedurende meerdere jaren haar eigen – zij het klein – restaurant uitbaatte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Hieruit kan enkel worden afgeleid dat verzoekster bekwaam is arbeid te leveren, en zelfs een eigen onderneming te runnen. De Raad ziet niet in hoe dit alles afbreuk zou kunnen doen aan de hierna besproken pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster, met haar verwijzing naar het gegeven dat zij op 31 januari 2014 uit Nigeria vertrok en nooit meer terugkeerde, tracht voor te houden dat haar herinneringen van de door haar tijdens haar verzoek om internationale bescherming aangehaalde gebeurtenissen zijn aangetast door het tijdsverloop sedertdien, merkt de Raad op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, hoe dan ook mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de in haar verzoek om internationale

bescherming aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster bij machte zou moeten zijn deze in een later stadium op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor het tijdsverloop tussen de beweerde vervolgingsfeiten en de door haar afgelegde verklaringen, gelet op het danig lang talm voor het indienen van een beschermingsverzoek in België en zelfs Frankrijk, wat verder onder punt 2.3.7.5. nog uitgebreid aan bod komt.

De Raad is verder van oordeel dat verzoekster geenszins kan gevolgd worden waar zij voorhoudt dat er onvoldoende rekening is gehouden met het gegeven dat zij doorheen haar verblijf in Europa een overlevingsstrategie diende te ontwikkelen waarbij zij vooral focuste op de nabije toekomst, gelet op de vaststellingen onder punt 2.3.7.4. en 2.3.7.5. van het onderhavige arrest.

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift tot slot naar haar medische toestand (borstkanker, diabetes en hoge bloeddruk) en psychische problemen (ze worstelde in het verleden met een depressie). Bij aanvullende nota van 11 september 2023 voegt verzoekster drie medische attesten, allen van februari 2023, waaruit een medische voorgeschiedenis van borstkanker, hypertensie en diabetes type 2 blijkt, alsook dat zij actueel nog steeds een antihormonale therapie ondergaat maar dat er biochemisch, radiologisch en anamnestiche geruststellende bevindingen zijn. Verder blijkt uit één van deze attesten dat verzoekster in het verleden slachtoffer was van genitale verminking. De Raad stelt evenwel vast dat uit deze medische attesten nergens blijkt dat zij niet in staat mocht worden geacht een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor haar vertrek uit het land van herkomst. Bovendien formuleerde noch verzoekster, noch haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin werd er melding van gemaakt dat van verzoekster in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde of andere reden(en), geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Zoals hoger reeds gesteld, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat verzoeksters medische problematiek haar zou hebben verhinderd van het afleggen van doorleefde en uitvoerige verklaringen. Daarnaast en bovenal slaagt verzoekster er niet in *in concreto* aan te tonen hoe haar beweerde psychische en uit de voorliggende attesten blijkende medische problemen haar door de verwerende partij ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen kunnen vergoelijken. Wat de reeds ondergane genitale verminking van verzoekster betreft, element dat zij pas voor het eerst in de aanvullende nota opwerpt, stipt de Raad tot slot nog aan dat nergens wordt toegelicht dat er omwille hiervan een nood aan internationale bescherming bestaat; er zijn geen indicaties dat deze vorm van vervolging zich zou herhalen bij terugkeer naar het land van herkomst.

Gelet op het bovenvermelde en hetgeen hierna nog volgt, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters persoonlijke situatie bij de beoordeling van haar relaas.

2.3.7.4. Vervolgens beaamt de Raad de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat er zwaarwegende kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij de manifeste tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoekster afgelegd heeft voor de Franse asielinstanties en de verklaringen die zij aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in België en dat deze vaststellingen de algehele geloofwaardigheid van haar relaas ten stelligste ondermijnen. De bestreden beslissing overweegt in dit verband terecht als volgt:

“Vooreerst, dient opgemerkt, dat de verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw verzoek in België absoluut niet overeenstemmen met de verklaringen die u aflegde tijdens uw interview voor de Franse asielinstanties, hetgeen enkel wijst op het feit dat u de Belgische of Franse – of beide – asielinstanties moedwillig heeft willen misleiden in verband met de problemen die u zou ondervinden bij terugkeer naar Nigeria, alsmede uw woonplaatsen en levensloop. Immers, wanneer het asieldossier uit Frankrijk in aanmerking wordt genomen, dient vastgesteld, dat u tijdens uw interview voor de Franse asielinstanties met geen woord gerept heeft over uw activisme voor de organisatie IPOB (zie asieldossier Frankrijk, in administratieve dossier, blauwe map). De vluchtmotieven die u in Frankrijk heeft aangehaald zijn dan ook compleet verschillend van de motieven die u aanhaalde in het kader van onderhavig verzoek. In Frankrijk vertelde u immers dat u Nigeria heeft verlaten omwille van een gedwongen huwelijk met een gewelddadig man, die ook aan hekserij deed en lid was van de cult Black Axe (zie asieldossier Frankrijk, entretien, p.4). Daarbovenop vermeldde u in Frankrijk dat u biseksueel bent (zie asieldossier Frankrijk, entretien, p.7). Nergens tijdens uw interview voor de Franse instanties oppert u iets over uw activisme

voor IPOB of de problemen die u daardoor zou hebben gehad, noch is er enige aanwijzing in die richting terug te vinden. Slechts in het kader van uw volgend verzoek in Frankrijk (dd.13/3/2020), werpt u opeens het motief van uw activisme voor IPOB op. Bovendien, stelde u eveneens dat u actief was in een organisatie die zich verzette tegen gedwongen huwelijken in Nigeria – hetgeen u wederom absoluut niet opwerpt in België. Uw volgend verzoek in Frankrijk werd dan ook niet-ontvankelijk verklaard, en er dient op gewezen dat u in Frankrijk het motief van uw activisme voor IPOB geenszins heeft opgeworpen tijdens uw beroepsprocedure (arrest dd.12/7/2018), hetgeen opnieuw wijst op de zwakke geloofwaardigheid van uw verklaringen (zie dossier Frankrijk, in administratieve dossier). Uw verschoning voor deze flagrante tegenstrijdigheden is bovendien absoluut ontoereikend. U stelde dat door een vriend van uw ex-partner H., genaamd R., werd aangeraden om internationale bescherming te vragen in Frankrijk, maar dat hij u vertelde dat u niets over IPOB mag zeggen omdat het in Frankrijk verboden is (zie notities CGVS, p.4). U diende volgens hem te vertellen over een gedwongen huwelijk met een occultist. Gevraagd om welke redenen u niet over IPOB vertelde als uw werkelijke problemen daarmee te maken hebben, antwoordde u dat hij [R.] zei dat u zou worden gearresteerd wanneer u dat zou zeggen omdat IPOB toen problemen had met de Nigeriaanse regering. Hij zei dat het rebellen waren en omdat u bang was en niet wist wat te doen, geloofde u hem. Het dient opgemerkt dat deze verklaringen uwentwege absoluut bij de haren getrokken zijn. Dat iemand u zou aanraden een dergelijk volslagen verschillend verhaal te vertellen voor de Franse autoriteiten, en u dit uitvoerde zonder dit – namelijk of IPOB werkelijk verboden is in Frankrijk - zelf nog eens te verifiëren, is absoluut niet geloofwaardig. Daarenboven, heeft u nog steeds een eigen verantwoordelijkheid om wél de waarheid te zeggen over uw werkelijke motieven. Echter, u legt de verantwoordelijkheid voor uw misleiding volledig bij anderen. Deze vaststellingen klemmen des te meer omdat u zélf verklaarde dat u reeds van dag één (wanneer u in Italië was aangekomen, in het jaar 2014) de bedoeling had om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (zie notities CGVS, p.4). Dat u opeens, ongeveer twee jaar later, niets meer zou weten over de asielpcedure in Europa, of geen interesse meer zou hebben in uw verzoek en de mogelijkheden in Frankrijk, en zo maar - zonder uzelf enige vragen te stellen - iemand die u weinig kent op zijn woord zou geloven en een verhaal van hem zou overnemen, is absoluut niet aannemelijk. Er kan, bijgevolg, enkel worden vastgesteld dat u de Franse, Belgische of beide asielinstanties moedwillig heeft misleid betreffende uw problemen in Nigeria en zodoende wordt ernstig afbreuk gedaan aan de algehele geloofwaardigheid van uw relaas en vermeende vrees bij terugkeer. Immers, u was niet alleen tegenstrijdig over uw relaas, maar ook over uw woonplaatsen in Nigeria, hetgeen opnieuw wijst op de moedwillige misleiding. In Frankrijk heeft u immers verteld dat u in Delta State geboren bent, maar dat u daarna in de stad Lagos zou hebben gewoond, tot uw vertrek uit Nigeria (zie asioldossier Frankrijk, entretien, p.2). Het was in Lagos dat uw [verzonnen] asielmotieven zich zouden hebben voorgedaan (zie asioldossier Frankrijk, entretien, p.4). In tegenstelling tot wat u in Frankrijk heeft gezegd, verklaarde u voor de Belgische instanties dat u nooit in de stad Lagos heeft gewoond (zie notities CGVS, p.19). Ten overvloede, dient gesteld, dat u op dit vlak ook intern tegenstrijdig was voor de Belgische asielinstanties. Immers, tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17 november 2021, verklaarde u dat u geboren bent in de stad Umunede, maar sinds de leeftijd van veertien jaar in de stad Onitsha heeft gewoond, in Anambra State, tot uw vertrek uit Nigeria (zie Verklaring DVZ, p.6, punt 10). Wanneer u op 28 augustus 2022 opnieuw werd gehoord voor de DVZ, deze keer over uw vervolgingsfeiten, verklaarde u plotsklaps dat u ook nog in de noordelijke stad Bauchi heeft gewoond, tot en met het jaar 2010 en dat u aldaar ook geviseerd werd moslimgemeenschap (zie Vragenlijst DVZ, p.3, punt 5). U verklaarde er veel discriminatie en vervolging te hebben meegemaakt, en er zelfs bijna vermoord te zijn. De aldaar aanwezige moslimgemeenschap, zo verklaarde u eveneens, zou kerken hebben gebombardeerd, waarbij een oom van u omgekomen zou zijn. Omwille van deze reden zou u naar Onitsha verhuisd zijn. Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, oppert u plots dat u slechts 'op vakantie' was te Bauchi in het jaar 2010 (zie notities CGVS, p. 16 - 17), en uw oom en zijn familie toen het leven lieten na een aanslag in een kerk. Gezien de manifeste tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen hieromtrent, kan ook aan deze beweringen geen enkel geloof gehecht worden. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u hoe dan ook geen enkele vrees bij terugkeert formuleert omwille van deze – geenszins geloofwaardig bevonden – gebeurtenis.

Het dient dan ook opgemerkt dat het feit dat u uw activisme voor IPOB niet onmiddellijk heeft aangehaald voor de Franse asielinstanties, en er een heel ander verhaal heeft opgedist, dat op geen enkele manier verband houdt met het verhaal dat u voor de Belgische autoriteiten heeft verteld, de geloofwaardigheid van uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties – namelijk dat u reeds sinds uw verblijf in Nigeria actief was bij IPOB en aldaar werd vervolgd door de Nigeriaanse autoriteiten - ten stelligste ondergraaft. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat een persoon die vanwege ernstige motieven gevlucht is uit zijn land van herkomst, een vrees koestert bij terugkeer naar dit land, en die om die reden een verzoek tot internationale bescherming indient binnen de Europese Unie, onmiddellijk de waarheid vertelt aangaande zijn vrees bij terugkeer en zijn vluchtmotieven. Dat u dit heeft nagelaten, doet fors afbreuk aan

de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er werd hierboven reeds gesteld dat uw verschoning voor deze misleidingen absoluut niet toereikend is."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoekster vooreerst dat zij toelichting heeft verschaft over waarom er verschillen kunnen vastgesteld worden tussen haar verklaringen in Frankrijk en België en dat er met deze toelichting onvoldoende rekening werd gehouden. Voor zover verzoekster hiermee andermaal verwijst naar haar verklaring dat ze in Frankrijk geen melding maakte van activisme voor IPOB of de problemen die ze hierdoor leed, op aanraden van iemand anders, oordeelt de Raad dat deze verschoning, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte pertinente redenen, absoluut ontoereikend is. Bovendien kan deze bewering geenszins verklaren waarom zij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde voor de Franse en Belgische asielinstanties over haar woonplaatsen in Nigeria. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal blijkt overigens niet dat verzoekster enige andere – laat staan afdoende – verschoning bood voor haar toch wel meerdere en manifest tegenstrijdige verklaringen voor de Franse en Belgische asielinstanties inzake de vluchtmotieven, wat ontegensprekelijk de kern van het relaas betreft, of haar woonplaatsen in Nigeria, waarmee geen rekening zou gehouden zijn.

Waar verzoekster betoogt dat de vervolgingsfeiten reeds lang geleden plaatsvonden, zij Nigeria reeds verliet begin 2014 en het zicht verloor over haar verleden, merkt de Raad op dat het tijdsverloop tussen de feiten en de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming in België, alsook tussen de asielprocedures in Frankrijk en België de gedane vaststellingen in het geheel niet kan verklaren. De Raad herhaalt in deze dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische of andere autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. De Raad is van oordeel dat, niettegenstaande herinneringen onderhevig kunnen zijn aan vervaging, het loutere tijdsverloop tussen de voorgehouden gebeurtenissen in het land van herkomst en het persoonlijk onderhoud in België allermindst een afdoende verklaring kan bieden voor de veelvoud aan hoger weergegeven vaststellingen omtrent kernaspecten van het beschermingsverzoek die de geloofwaardigheid van het ten berde gebrachte asielrelaas onderuit brengen. Hetzelfde kan gesteld worden voor het tijdsverloop van meerdere jaren tussen de procedures in Frankrijk en België. Verder, zo weze herhaald, ligt het aan verzoeksters eigen beslissing om danig lang te wachten met het indienen van beschermingsverzoeken zodat zij zich niet achter het tijdsverloop, dat zij voor een deel zelf gecreëerd heeft, kan verschuilen.

Waar verzoekster nog betoogt dat zij over de precieze reden van haar vrees wel degelijk de belangrijkste zaken heeft toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, stipt de Raad nog aan dat verzoekster hiermee geenszins de aperte en manifeste tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen in Frankrijk en België omtrent haar precieze vluchtmotieven verklaart, laat staan weerlegt.

Naast het gegeven dat verzoekster manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake haar vluchtmotieven en woonplaatsen in Nigeria voor de Franse en Belgische asielinstanties, stelt de commissaris-generaal bovendien terecht vast dat zij er eveneens niet in slaagt coherent te zijn doorheen de verschillende verklaringen die zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in België – bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van het document "*verklaring DVZ*", bij het invullen van het document "*vragenlijst CGVS*" aldaar en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde inzake haar verschillende woonplaatsen in Nigeria en de problemen die zich daar zouden voorgedaan hebben.

Verzoekster laat in het verzoekschrift uitschijnen dat aan haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en aan de aldaar ingevulde vragenlijst geen of slechts een relatieve bewijswaarde zou kunnen of mogen worden gehecht, omdat zij aldaar niet werd bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon, omdat zij er werd bijgestaan door en afhankelijk was van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat zij er kort moest zijn, omdat er geen controle is op de manier waarop haar gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verliep en omdat niet gecontroleerd kon worden of haar verklaringen aldaar aan haar werden voorgelezen en in welke omstandigheden zij er haar handtekening onder plaatste. Volgens haar wordt al het voorgaande ten onrechte niet in rekening genomen terwijl dit een kernelement vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden tussen de genoteerde

bewoordingen bij de commissaris-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken. Tot slot werpt zij op algemene en niet nader uitgewerkte wijze op dat de vermeende verschillen tussen het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid aan haar asielrelaas te ontnemen.

Waar verzoekster erop wijst dat zij tijdens het afleggen van haar verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat of vertrouwenspersoon, kan vooreerst worden opgemerkt dat het haar taak is om haar verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo zij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster zou hebben verzocht om bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. Evenmin blijkt hieruit dat zij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat of vertrouwenspersoon – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoekster stelt dat een controle op de manier waarop het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad erop dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen in het Engels, dat zij hierna zowel de verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken als de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en dat zij hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Waar verzoekster stelt dat de bewijswaarde van haar handtekening bijzonder relatief is aangezien zij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en zij de Nederlandse taal niet machtig is, merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon de tegenstrijdigheid in haar relaas had kunnen wegnemen. De Raad is verder van oordeel dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen op te werpen. Verzoekster verklaarde bij de indiening van haar verzoek immers de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Engels beheerst (*"Bijlage 26" d.d. 30 september 2021*). Verzoekster gaf tevens aan het Engels voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, verklaring betreffende de procedure). Waar de vragenlijst en verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden afgenomen door een ambtenaar die tevens als tolk optrad, stipt de Raad aan dat geen enkele bepaling de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken verbiedt zich uit te drukken in een vreemde taal, noch om zelf de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst. Verzoekster maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch aan het begin van haar persoonlijk onderhoud enige opmerking in verband met het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken en gaf toen integendeel aan dat alles goed was verlopen en zij de redenen heeft kunnen uitleggen waarom zij Nigeria verliet (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoekster kan dan ook niet *post factum* communicatieproblemen opwerpen.

Verder benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties, belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming, in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst moeten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Bovendien preciseert of concretiseert verzoekster niet waar of op welke wijze dit alles van invloed zou zijn geweest op de vertaling en het neerschrijven van haar gezegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin toont verzoekster concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Waar zij stelt dat haar gevraagd werd kort te zijn, wenst de Raad nog aan te stippen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken danig tegenstrijdige verklaringen aflegde, alsook verklaringen die op manifeste wijze verschillen van het gestelde tijdens het persoonlijk onderhoud,

en dit voor wat betreft haar verschillende woonplaatsen in Nigeria en de problemen die zich aldaar zouden hebben voorgedaan.

Gelet op hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dan ook dat verzoeksters verweer geen afdoende verklaring vormt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal. Verzoekster wordt niet bijgetreden dat de *“vermeende verschillen”* tussen haar afgelegde verklaringen niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas te ontnemen.

2.3.7.5. Voorts kan niet worden ontkend dat verzoekster lang talmdde met het indienen van beschermingsverzoeken. Verzoekster verklaart uit Nigeria te zijn gevlucht in de maand januari van het jaar 2014 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Zij kwam aan in Italië waar zij haar huidige ex-partner H. (A.-O.) leerde kennen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Vervolgens verhuisde zij met H. naar België, maar verzocht verzoekster bij aankomst in België geenszins om internationale bescherming. In het jaar 2015 werd zij tot tweemaal toe opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge met het oog op haar terugleiden naar Nigeria (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Ook toen diende zij geen verzoek om internationale bescherming in. Na haar vrijlating verhuisde zij met haar toenmalige partner naar Frankrijk. Het was pas toen H. te kennen gaf dat hij de relatie met verzoekster wou beëindigen dat zij, in december 2016 en bijna drie jaar na haar aankomst in Italië, een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk – en niet in België waar ze reeds langer verbleef en een behandeling tegen borstkanker kreeg – indiende (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Het was voorts pas nadat verzoekster meermaals een negatieve beslissing kreeg in Frankrijk, dat ze terugkeerde naar België en alhier op 30 september 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Het is absoluut niet geloofwaardig dat verzoekster, indien zij een daadwerkelijke vrees zou hebben bij terugkeer naar Nigeria, slechts drie jaar na haar aankomst in Europa – en na herhaaldelijk te hebben verkeerdt in situaties waarin zij naar Nigeria zou kunnen worden teruggeleid – een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk zou indienen en pas in 2023 opnieuw in België, waar zij voor haar verblijf in Frankrijk reeds lange tijd verbleef.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dat zij geen verzoek om internationale bescherming indiende toen zij in België aankwam, omwille van haar toenmalige partner H., bij wie zij kon wonen en met wie zijn een regularisatie voor haar verblijf in België zou aanvragen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Verder verklaarde ze dat ze uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk, op aanraden van een vriend van H., R., nadat H. een punt zette achter hun relatie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). In het verzoekschrift verduidelijkt verzoekster dat zij een manier van (over)leven vond in Europa door H., doordat zij een groot vertrouwen had in hem en onder zijn bescherming kon leven. Hierdoor drong haar geen noodzaak op om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ze diende uiteindelijk pas een verzoek om internationale bescherming in, indien de noodzaak daartoe ontstond op het moment van de relatiebreuk met H. en nadat zij de nodige informatie had verkregen vanuit haar eigen gemeenschap over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

De Raad oordeelt dat van iemand die verklaart te zijn gevlucht uit zijn land van herkomst omwille van vervolging door de autoriteiten van dat land redelijkerwijze kan verwacht worden dat die onmiddellijk, van zodra hij daartoe de kans krijgt, internationale bescherming zou aanvragen. Het doorlopen van andere procedures tot het verkrijgen van verblijfsrecht kunnen hieraan geen afbreuk doen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekster, zelfs indien haar regularisatieprocedure werd geweigerd, nog steeds geen verzoek om internationale bescherming indiende, ook niet wanneer zij tot tweemaal toe werd opgesloten in het gesloten centrum te Brugge met het oog op haar terugleiden naar Nigeria. Hoewel de Raad enig begrip kan opbrengen voor verzoeksters verklaring dat zij zich vooral financieel beschermd zou gevoeld hebben door haar ex-partner H., kan geenszins worden ingezien dat zij – indien zij werkelijk haar land van herkomst ontvluchtte omdat zij vervolging vreest door de autoriteiten van dat land – hiermee genoegen zou nemen, zeker gelet op verzoeksters uitdrukkelijke verklaring dat ze reeds van dag één (wanneer ze in Italië was toegekomen in het jaar 2014) de bedoeling had een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4), waaruit kan worden afgeleid dat zij van bij haar aankomst in Europa enige notie zou gehad hebben van het bestaan van deze beschermingsprocedure en het doel ervan. In het licht hiervan kan verzoekster dan ook geenszins gevolgd worden waar zij voorhoudt dat zij geen weet had van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij dit pas deed nadat zij hierover geïnformeerd werd door een derde uit haar gemeenschap. Uit haar verklaringen kan, zo weze herhaald, worden afgeleid dat zij reeds enige kennis had over deze procedure van bij haar aankomst in Europa. Haar verklaring dat zij pas internationale

bescherming aanvraag nadat een ander dit haar aanraadde, dat zij die andere onmiddellijk geloofde en dat zij om die reden zijn voorgekauwd verhaal aan de Franse autoriteiten heeft verteld, getuigen bovendien van zodanig weinig ernst, dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Waar verzoekster tot slot in het verzoekschrift nog stelt dat zij geen verzoek om internationale bescherming indiende wanneer zij tot tweemaal toe werd opgesloten met het oog op haar terugleiden naar Nigeria omdat zij leed aan borstkanker en er zich daardoor geen werkelijk gevaar stelde dat zij zou worden teruggeleid naar Nigeria, oordeelt de Raad dat ook aan deze verklaring weinig geloof kan worden gehecht. Gelet op het gegeven dat verzoekster weet had van het bestaan van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, is het weinig waarschijnlijk dat zij – indien zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben in haar land van herkomst – geen poging zou ondernemen om uit deze uiterst precare situatie te komen door een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat verzoekster pas laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende omdat zij wantrouwig stond tegenover de overheid, wordt tegengesproken door het gegeven dat zij zich wel wendde tot deze overheid om haar verblijf via een andere procedure te regulariseren met haar ex-partner H.

Gelet op het voorgaande wachtte verzoekster onredelijk lang met het verzoeken om internationale bescherming en bieden haar verschoningen hier geen afdoende verklaring voor, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging in haar land van herkomst.

Waar verzoekster voorts in het verzoekschrift nog betoogt dat haar onterecht wordt verweten dat zij geen beroep heeft gedaan op de Nigeriaanse autoriteiten en dat zij geen hulp heeft gezocht bij de Nigeriaanse autoriteiten omwille van het gebrek aan een noemenswaardige (adequate) bescherming die geboden wordt in Nigeria met betrekking tot de feiten waarvan zij slachtoffer werd, stelt de Raad vast dat haar dit geenszins verweten wordt. Het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst is overigens pas relevant wanneer komt vast te staan dat men in aanmerking komt voor internationale bescherming, *quod non in casu*.

2.3.7.6. De Raad, in navolging van de verwerende partij, oordeelt verder dat ook om andere redenen geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoekster opgeworpen vluchtmotieven.

2.3.7.6.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing in dit verband terecht het volgende gesteld:

“Vooreerst, dient opgemerkt, dat u in het jaar 2014 een paspoort heeft aangevraagd in de Nigeriaanse ambassade in Brussel in het kader van uw poging tot regularisatie van uw verblijf in België (zie notities CGVS, p.12). Echter, van iemand die verklaart te zijn gevlucht uit zijn land van herkomst omwille van vervolging door de autoriteiten van dat land, kan redelijkerwijs verwacht worden dat die, naast onmiddellijk internationale bescherming vragen bij aankomst in het toevluchtland, evenzeer de autoriteiten van het land van herkomst niet meer zou opzoeken. Dat u in hetzelfde jaar als uw aankomst in Europa gewoonweg een paspoort gaat aanvragen bij de ambassade van Nigeria in Brussel, en dat u zonder problemen dit paspoort heeft verkregen van de Nigeriaanse autoriteiten (zie notities CGVS, p.13), wijst dan ook enkel op het feit dat u geen vrees heeft voor deze autoriteiten en dat u door de Nigeriaanse autoriteiten geenszins wordt gezocht of vervolgd. Daaruit volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vervolging in Nigeria, in het jaar 2013, omwille van uw activisme voor IPOB (zie notities CGVS, p.22). Wanneer u werd geconfronteerd met deze vaststellingen en u zodoende werd gevraagd om welke redenen u een paspoort gaat aanvragen bij dezelfde autoriteiten waarvan u stelde dat zij u vervolgen, bleek uw antwoord danig bij de haren getrokken. U stelde dat ze [de Nigeriaanse autoriteiten] dat niet weten omdat ze niet geconnecteerd zijn met die dingen en dat ze niets kunnen doen hier [in België] zelfs al zouden ze het weten. Deze verklaringen zijn echter absoluut niet aannemelijk.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijven.

2.3.7.6.2. Voorts beaamt de Raad volgende redenen op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen betreffende de door haar opgeworpen vervolgingsfeiten die zich in Nigeria zouden hebben voorgedaan:

“Zo stelde u, ten eerste, dat IPOB in het jaar 2012 werd opgericht (zie notities CGVS, p.24) en dat u in het jaar 2013 lid werd van de organisatie (zie notities CGVS, p.19). In hetzelfde jaar, in de maand augustus, zou u omwille van uw activiteiten voor IPOB gearresteerd en opgesloten zijn geweest (zie notities CGVS, p.22). Echter, volgens informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – is IPOB tussen het jaar 2012 en het jaar 2014 gegroeid uit een andere organisatie, genaamd Movement for the Actualization of

the Sovereign State of Biafra (MASSOB), die reeds bestond sinds de jaren negentig. De spanningen tussen de Nigeriaanse regering en IPOB liepen pas hoog op in het jaar 2015, hetzelfde jaar waarin de voorzitter van IPOB, Nnamdi Kanu, werd gearresteerd en opgesloten (zie informatie, toegevoegd aan administratieve dossier, blauwe map). De meeste arrestaties van IPOB-leden volgden dan ook tussen de jaren 2015 en 2017. In het jaar 2017 werd IPOB pas door de Nigeriaanse overheid bestempeld als een terroristische organisatie. Dat u verklaarde dat u reeds in het jaar 2013 als activiste bij deze toentertijd nieuwe organisatie IPOB en met een danig laag profiel, namelijk als een uitdeler van flyers (zie notities CGVS, p.22), zou zijn gearresteerd omwille van uw lidmaatschap en activisme, is dan ook – deze bovenstaande objectieve informatie indachtig – hoogst onwaarschijnlijk. Ten tweede, een ander aspect van uw verhaal is even weinig waarschijnlijk: namelijk het feit dat u na uw eerste arrestatie gewoon zou zijn doorgegaan met uw activiteiten. U verklaarde immers dat u een week werd opgesloten en in de gevangenis mishandeld werd (zie notities CGVS p.22). U was zeer bang, gezien de mentale en fysieke foltering die week. U stelde dat u na uw vrijlating op borg stopte met het uitdelen van flyers en alles in het geheim deed. Voordien was uw “activisme” openlijk geweest (zie notities CGVS, p.26). U bent echter danig vaag over uw activiteiten voor IPOB nadat u werd vrijgelaten. Voor de DVZ had u immers verklaard dat u na uw vrijlating niet meteen bent vertrokken [uit Nigeria], maar dat u verder ging met het houden van vergaderingen, maar dan op een meer discrete wijze en in het geheim (zie Vragenlijst DVZ, p.3, punt 5). Dit deed u tot u een tweede keer door de politie werd gezocht. Terwijl u voor de DVZ duidelijk verklaarde uw activiteiten verder te hebben gezet, kwam u voor het CGVS niet verder dan de verklaringen dat u alles in het geheim deed (zie notities CGVS, p.26). Wanneer u letterlijk werd gevraagd hoe u zich gedroeg nadat u was vrijgelaten, stelde u – zeer vaag – dat u meer discreet was, en dat u het uitdelen van flyers had opgeschort. Naast het feit dat u slechts vage verklaringen hierover aflegt, kan niet worden ingezien om welke redenen u uw activiteiten überhaupt zou verder zetten – zij het in het geheim. Uw verklaringen zijn immers niet evenredig met de angst die u beweerde te hebben: u stelde immers dat u tijdens de week dat u in detentie was, werd bedreigd met de dood en dat u zeer bang was (zie notities CGVS, p.22). Dat u daarop, na uw vrijlating op voorwaarde dat u niets meer zou uitvoeren voor IPOB (zie notities CGVS, p.25), alsnog zou verdergaan met uw activiteiten, is zeer weinig aannemelijk. Ten derde, dient gesteld, dat u danig vaag bent over de opvolging van uw problemen. U stelde meermaals dat u zou kunnen worden vermoord bij terugkeer naar Nigeria (zie notities CGVS, p.22 en p.29), maar u kon geen enkele andere naam noemen van mensen die in dezelfde situatie als u verkeren of die reeds vermoord werden in Nigeria. U bleek van de mensen die dicht bij u stonden in het jaar 2013 ook niets meer te weten of te hebben opgezocht. Gevraagd of er nog leden zijn van IPOB die vermoord zijn sinds uw vertrek, antwoordde u – ontwijkend – dat er elke dag mensen vermoord worden en dat u op heden geen mensen meer kent in Nigeria (zie notities CGVS, p.22). U ziet op het nieuws dat er dagelijks mannen en vrouwen worden vermoord die iets proberen te zeggen over IPOB. Gevraagd of u zelf mensen kent die gearresteerd of vermoord werden, antwoordde u – vaagweg – dat topleden werden gearresteerd (zie notities CGVS, p.23). Opnieuw gevraagd of u mensen kent die werden vermoord, diende u eerst lang na te denken, om daarna opnieuw danig vaag te stellen dat u op het nieuws zag dat er werd geprotesteerd op Biafra Day en dat u mensen zag vermoord worden die u niet persoonlijk kent, maar van wie u wel de ideologie volgt. Een derde keer gesteld dat u zelf lid was van IPOB in Nigeria, en gevraagd of u mensen persoonlijk kent die gearresteerd of vermoord zijn, antwoordde u uiteindelijk ontkennend en zei u dat er leiders werden gearresteerd en dat er in het buitenland protesten worden gevoerd. Het dient dan ook opgemerkt dat, gegeven uw verklaringen, u geen enkele persoonlijke band blijkt te hebben met de IPOB-gemeenschap in Onitsha en ook de situatie op het terrein en de gevolgen van uw vertrek niet heeft opgevolgd, hetgeen enkel wijst op de weinige geloofwaardigheid van uw verklaringen te zijn vervolgd in het jaar 2013 in Nigeria. Ten vierde, dient opgemerkt dat u geen enkel document heeft neergelegd in verband met uw vervolging in Nigeria. Nochtans stelde u een document of brief te hebben gekregen van de politie, dat werd achtergelaten in uw restaurant en ook in uw huis (zie notities CGVS, p.22 en p.25). U weet niet welk document het was, en of het een convocaties of arrestatiebevel was, aangezien u bent weggevlucht [uit Nigeria] (zie notities CGVS, p.25). Nochtans waren het uw nichten, die in uw huis woonden, die u hebben verteld over deze documenten (zie notities CGVS, p.26). Dat u het niet zou interesseren om welk soort document het ging, zelfs al was u ondergedoken of had u Nigeria reeds verlaten, is weinig geloofwaardig. Volledigheidshalve, dient opgemerkt, dat het überhaupt weinig aannemelijk is dat u bij uw eerste arrestatie ter plekke – in uw restaurant - door de politie werd gearresteerd en meegenomen (zie notities CGVS, p.22), om na uw vrijlating per convocaties te worden opgeroepen. Aangezien u zich niet heeft geïnformeerd over welk document het gaat, blijft het onduidelijk of u dan wel werd opgeroepen voor ondervraging, of dat het een arrestatiebevel betrof.”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat er meerdere verklaringen mogelijk zijn waarom zij niet (meer) in de mogelijkheid is om uitvoerig toelichting te geven bij verschillende vragen die werden gesteld, onder meer inzake de ontstaansgeschiedenis of de werking van IPOB, merkt de Raad op dat haar in het bovenvermelde geenszins wordt verweten dat zij hieromtrent geen afdoende verklaringen zou hebben afgelegd.

Voorts kan verzoekster de bovenvermelde pertinente vaststellingen niet vergoelijken door andermaal te verwijzen naar het tijdsverloop sedert de door haar tijdens haar verzoek aangehaalde gebeurtenissen waardoor het voor haar steeds moeilijker zou zijn om doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen, gelet op hetgeen onder punt 2.3.7.3. van het onderhavig arrest in dit verband gesteld werd.

Tot slot betoogt verzoekster in het verzoekschrift nog dat het gegeven dat zij sinds haar vertrek op 31 januari 2014 nooit meer naar Nigeria terugkeerde, een belangrijke impact heeft gehad op haar binding met IPOB. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster zelf stelt dat ze haar activisme voor IPOB verder zou gezet hebben in België. Nog daargelaten de onder punt 2.3.7.7. van het onderhavig arrest gedane vaststellingen over haar activisme voor IPOB in België, kan de Raad verzoekster daarom ook niet volgen dat zij niet langer enige binding met IPOB zou hebben. Bovendien verduidelijkt verzoekster in het verzoekschrift geenszins hoe het gegeven dat zij door het verstrijken van tijd geen binding meer zou hebben met IPOB, de bovenvermelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht kan plaatsen. De bovenvermelde vaststellingen betreffen haar eigen vermeende ervaringen als lid van IPOB in Nigeria. Zelfs indien zij doorheen de tijd haar voeling met IPOB zou verloren hebben, dan nog kan verwacht worden dat zij deze vermeende persoonlijke gebeurtenissen op een later tijdstip op coherente en duidelijke wijze uiteen kan zetten, *quod certe non*.

2.3.7.7. Wat betreft verzoeksters activisme voor IPOB in België, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende:

“Ten slotte, betreft uw activisme voor IPOB in België, dient opgemerkt, dat dit activisme enkel kan worden teruggebracht tot een zeer summier en weinig zichtbaar activisme, dat vooral werd ontwikkeld uit opportunistische overwegingen. Zoals hierboven reeds gesteld, kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw activisme en vervolging zich reeds manifesteerden in uw land van herkomst, namelijk Nigeria. Bijgevolg, kan evenzeer geen geloof gehecht worden aan het feit dat u uw activisme in België verderzet, terwijl u reeds in Nigeria als activiste bekend bent. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke manier de Nigeriaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw vermeend activisme in België. Zeker, gezien het klaarblijkelijk gaat over weinig zichtbare activiteiten van uw kant. Immers, het lijkt enkel te gaan om het bijwonen van zoommeetings, het deelnemen aan (een) manifestatie(s) en het hebben van IPOB-materiaal, zoals een T-shirts en hoofddeksels (zie notities CGVS, p.9-10). De foto's die u naar het CGVS had meegebracht, bleken slechts over één door u bijgewoonde manifestatie te gaan, gehouden in het jaar 2022 (zie notities CGVS, p.9). Verder, stelde u ook actief te zijn op een informatief WhatsApp-platform en op facebook (zie notities CGVS, p.28). U had verschillende foto's over Biafra, zoals de foto's van de leider Kanu en zijn advocaten, van dit platform gehaald (zie notities CGVS, p.10). U zou ook graag financieel willen bijdragen, maar daar heeft u op dit moment de fondsen niet voor (zie notities CGVS, p.27). Gevraagd of u dan een leidende rol heeft in deze activiteiten, antwoordde u – weinig ernstig – dat u dit niet doet gezien het niet is toegelaten; omdat u geen financiële bijdrage levert (zie notities CGVS, p.28). U zei wel te kunnen schrijven en posten op facebook of artikels te kunnen sturen. Daarop gevraagd of het CGVS dit op facebook kan bekijken, antwoordde u opeens – uw verklaringen wijzigend - dat het op WhatsApp staat, en niet op facebook. Gevraagd of u dan screenshots heeft van deze WhatsApp-groep, bleek u deze niet te kunnen voorleggen omdat uw WhatsApp een dag eerder werd gehackt – zo verklaarde u. Dan maar gevraagd naar uw activiteiten op facebook, zei u opeens dat u er niet mag posten [op de IPOB-facebookpagina omdat u geen [financiële] bijdrage levert. Gevraagd naar uw privé-account op facebook, wilde u deze niet doorgeven (zie notities CGVS, p.29). Het dient dan ook opgemerkt, dat u geen enkel tastbaar of verifieerbaar bewijs van uw activisme neerlegt of zelfs wilt doorgeven. Dat u geen leidende rol mocht opnemen of geen activistische bijdragen mocht posten vanwege uw gebrek aan financiële middelen, is danig bij de haren getrokken. Aldus, kan enkel worden vastgesteld dat deze verklaringen absoluut niet afdoende zijn. U blijkt enkel een weinig zichtbaar of weinig belangrijk lid van IPOB, en dat u gevaar zou lopen om bij een terugkeer naar Nigeria door de autoriteiten te worden gearresteerd of vervolgd, is dan ook danig weinig aannemelijk. Er kan immers niet worden gesproken van een duidelijk, expliciet politiek engagement uwentwege. En uit uw antwoorden kan enkel worden afgeleid dat uw vermeend activisme een duidelijk opportunistische component heeft, gezien u enkel foto's en gadgets hebt, maar geen enkel bewijs van een effectief engagement kan of wil voorleggen. De door u neergelegde verklaring van M. K. N. over uw betrokkenheid bij IPOB en de neergelegde lidkaart van IPOB,

afgegeven in het jaar 2014, doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. Het attest (dd.5/4/2023), dat dateert van na het persoonlijk onderhoud (dd.21/2/2023) – terwijl u als sinds het jaar 2014 in België en Frankrijk verblijft -, heeft namelijk een duidelijk gesolliciteerd karakter, daar het enkel uw eigen verklaringen herhaalt, namelijk dat u bij terugkeer naar Nigeria in gevaar zou zijn vanwege uw deelname in manifestaties. Hierboven werd reeds geargumenteed dat u om die reden absoluut geen risico loopt bij terugkeer, vanwege uw summiere rol bij de protesten en uw weinig zichtbare engagement. De lidkaart draagt eveneens weinig bij, gezien het slechts bewijswaarde heeft wanneer het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen – hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien, werd de kaart uitgegeven in het jaar 2014: hetzelfde jaar waarin u een Nigeriaans paspoort ging aanvragen bij de ambassade in België (zie hierboven). Een ander duidelijke manifestatie van het opportunistische karakter van uw engagement is het feit dat u zonder twijfel een nieuw paspoort zou aanvragen bij de ambassade wanneer u het nodig zou hebben (zie notities CGVS, p.12). Het is verder niet ernstig de Nigeriaanse autoriteiten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de talrijke Nigeriaanse migranten in het buitenland die om opportunistische of persoonlijke redenen deelnemen aan dergelijke manifestaties of uitingen op sociale media; en de personen die een effectieve bedreiging vormen voor de fundamentele van de Nigeriaanse staat.”

Verzoekster laat deze pertinente en draagkrachtige overwegingen volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijven.

2.3.7.8. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster haar voorgehouden asielaanvraag niet aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont met het verwijzen naar haar afwezigheid van negen jaar en het louter opwerpen van het ontbreken van een familiaal en sociaal netwerk in de aanvullende nota, niet aan dat zij, op intentionele en gerichte wijze, in geval van terugkeer naar Nigeria een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster haar socio-economische omstandigheden niet eerder heeft aangehaald als redenen waarom zij niet terug kan keren naar Nigeria. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat verzoekster over onderdak beschikte in Nigeria, het middelbaar onderwijs heeft afgerond en dertien jaar een eigen restaurant uitbaatte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Verzoekster verklaarde verder in Nigeria nog familie te hebben en nog in contact te staan met de kinderen van haar overleden zus (*ibid.*, p. 19). Uit voorgaande elementen kan genoegzaam worden vastgesteld dat verzoekster geen risico loopt om in een situatie van extreme armoede te belanden.

2.3.8.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing dienaangaande en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel in de deelstaat Anambra weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Nu voor deelstaat Anambra geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, moet opgemerkt worden dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Dat het verzoekster sinds haar vertrek uit Nigeria op 31 januari 2014 zou ontbreken aan een familiaal en sociaal netwerk om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud, waardoor zij vreest niet meer te kunnen voorzien in haar essentiële levensbehoeften, en dat verzoekster vervreemd geraakt zou zijn aan haar land van herkomst door een afwezigheid aldaar van meer dan negen jaar in die zin dat het leven dat zij uitbouwde tijdens haar verblijf in Europa sinds 2014 haaks staat op de (leef)omstandigheden in Nigeria, is hier dan ook geenszins relevant.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een *protection officer* die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------